

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. Z.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 4. 2014, č. j. MPSV-UM/2306/14/4S-ZLK, sp. zn. SZ/161/2014/4S-ZLK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 8. 4. 2014, č. j. MPSV-UM/2306/14/4S-ZLK, sp. zn. SZ/161/2014/4S-ZLK **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 4. 2014, č. j. MPSV-UM/2306/14/4S-ZLK, sp. zn. SZ/161/2014/4S-ZLK bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně, kontaktního pracoviště Kroměříž (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 2. 2014, č. j. 58153/14/KM, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18.

2. 2014, č. j. 58153/14/KM byla podle ust. § 68 odst. 1 písm. e) a v návaznosti na ust. § 49 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“) zamítnuta žádost žalobce o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2013.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 25. 4. 2014 uvedl, že k žádosti o příspěvek na bydlení od 1. 7. 2013 předložil všechny požadované doklady. Žádost o příspěvek na bydlení mu byla zamítnuta z důvodu, že nebydlí ve zkolaudovaném bytě. Dále uvedl, že správní orgán prvního stupně jej na základě rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo předchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno, vyzval k doplnění žádosti o informace o společně posuzovaných osobách. K této žádosti se vyjádřil v tom smyslu, že není oprávněn zjišťovat osobní údaje ostatních nájemníků a navíc tyto nájemníky ani neznal. Dále konstatuje, že v době, kdy byl správním orgánem prvního stupně vyzván k doložení informací o dalších osobách, byl z finančních důvodů přestěhován do a za této situace byl pro něj požadavek úřadu práce nesplnitelný (neměl finanční prostředky na cestování do Koryčan a ani neměl informace o tom, kde žijí nájemníci, o nichž měl dokládat informace). Z důvodu nesplnění uložené povinnosti byla žalobci žádost o příspěvek na bydlení opět zamítnuta. Žalobce má za to, že správní orgány nepostupovaly správně a přivodily mu neřešitelnou situaci, proto se obrací na zdejší soud, aby celou věc přezkoumal a vzal v úvahu, že požadavek úřadu práce nebyl schopen splnit.

III.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 30. 5. 2014 uvedl, že podle sdělení stavebního úřadu ze dne 23. 12. 2013, o které požádal žalovaný v předchozím odvolacím řízení, je v celém druhém nadzemním podlaží domu na adrese, zkolaudována pouze jedna bytová jednotka o zastavěné ploše cca 200 m². Rozhodnutí o užívání je ode dne 26. 10. 2006 v právní moci a dosud nepozbylo platnosti, neboť stavební úpravy domu nemají na platnost rozhodnutí o užívání vliv. Z uvedeného podle názoru žalovaného vyplývá, že předmětem nájmu vymezeným v nájemní smlouvě podle platného rozhodnutí o užívání je jedna bytová jednotka ve druhém nadzemním podlaží. K trvalému pobytu na předmětné adrese, která obsahovala 1 bytovou jednotku, bylo přihlášeno 8 osob, všech 8 osob tedy podle ust. § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře patří do okruhu společně posuzovaných osob pro stanovení nároku na tuto dávku. Podle ust. § 24 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře náleží příspěvek na bydlení pro uvedenou adresu osobě určené na základě dohody těchto osob. Žalovaný dále uvedl, že podmínkou nároku na výplatu dávku státní sociální podpory je písemný souhlas oprávněné osoby a společně s ní posuzovaných osob a doložení všech potřebných údajů, které tvoří náležitosti žádosti podle ust. § 68 zákona o státní sociální podpoře, a to v rozsahu potřebném pro rozhodování o dávce, její výši a výplatě. Úřad práce požadoval doplnit společně posuzované osoby do žádosti a tyto osoby případně o doložení údajů požádat. Poté by tyto osoby potřebné údaje za svoji osobu předložily úřadu práce buď

samy osobně, nebo zaslaly poštou. Žalobce byl ve výzvě informován o možnosti vyzvednout potřebné tiskopisy na úřadu práce. Současně byl poučen o následcích nesplnění výzvy. Žalobcem uváděné zdůvodnění, že výzvu úřadu práce nemohl splnit kvůli nedostatku peněz na cestování, neboť bydlel v, považuje žalovaný za nedůvodné, neboť výzvu zaslou na adresu, žalobce převzal na této adrese. Pokud žalobce neměl informace o nájemnících, mohl podle názoru žalovaného požádat o pomoc úřad práce. Takto však neučinil, pomoc jiným způsobem nevyhledal, pouze zaslal nesouhlasný dopis. Žalobce výzvě úřadu práce nevyhověl, proto bylo napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Na základě shora uvedeného žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce setrval na svém stanovisku, že nebyl oprávněn zjišťovat např. výši platů ostatních nájemníků a že tyto vůbec neznal a nevěděl, kde by je měl hledat. Navíc uvedl, že v horních dvou samostatných bytových jednotkách delší dobu nikdo nebydlel. Přestože žalobce úřad práce žádal o sdělení, kde žijí bývalí nájemníci, tento úřad mu odpověděl, že to není jeho povinnost a že nesmí sdělovat adresy občanů. Žalobce má za to, že není jeho vinou, že majitel domu neměl v pořádku všechny náležitosti, a že on sám se ničím neprovinil.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 3. 7. 2013 podal u správního orgánu prvního stupně žádost o příspěvek na bydlení, v níž žádal o přiznání dávky ode dne 1. 7. 2013. V žádosti uvedl, že je nájemcem bytu na adrese a k žádosti přiložil „doklad o výši čtvrtletního příjmu“ za 2. čtvrtletí roku 2013, dva „doklady o výši nákladů na bydlení“ za totéž období včetně kopie příjmových dokladů, prokazujících úhradu nájmu a záloh za služby spojené s bydlením. K prokázání nájemního vztahu k bytu žalobce k žádosti přiložil nájemní smlouvu ze dne 29. 4. 2011, ve znění dodatku č. 2.

Dne 24. 9. 2013 provedl Městský úřad, odbor životního prostředí – stavební úřad z podnětu správního orgánu prvního stupně kontrolní prohlídku domu na adrese, na základě níž bylo zjištěno, že v letech 2008 až 2009 byly ve druhém nadzemním podlaží domu na adrese, provedeny stavební úpravy, kterými byla původní jedna bytová jednotka rozdělena na tři bytové jednotky. Tyto úpravy byly provedeny bez rozhodnutí či souhlasu stavebního úřadu, ve druhém nadzemním podlaží je tedy podle rozhodnutí o užívání ze dne 26. 10. 2006 zkolaudována jedna bytová jednotka o zastavěné ploše cca 200 m².

Dne 29. 10. 2013 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2013, přičemž rozhodující byla skutečnost, že žádný z nájemníků nebydlí ve zkolaudovaném bytě. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 1. 2014 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Výzvou ze dne 24. 1. 2014 byl žalobce správním orgánem prvního stupně vyzván k doplnění žádosti o stanovení okruhu společně posuzovaných osob, které byly v bytě hlášeny k trvalému pobytu a o doložení jejich písemného souhlasu podle ust. § 50 zákona o státní sociální podpoře, prohlášení o bydlišti v ČR a jejich příjem za 2. čtvrtletí roku 2013.

Žalobce na výzvu reagoval písemným sdělením, v němž uvedl, že jej zákon neopravňuje ke zjišťování osobních údajů ostatních nájemníků, že tyto osoby s ním nežijí ve společné domácnosti, ale žijí v jiných bytových prostorách a nemají s ním nic společného. Dále mimo jiné uvedl, že obytný prostor ve druhém nadzemním podlaží domu na uvedené adrese obýval od května roku 2011 pouze on sám a nikdo jiný tam ani neměl trvalý pobyt, přičemž k ostatním bytovým jednotkám, které vznikly rozdělením bytu, nelze při rozhodování o příspěvku na bydlení přihlížet. Žalobce žádost o okruh společně posuzovaných osob ani o požadované skutečnosti nedoplnil.

Dne 18. 2. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno sdělení stavebního úřadu, který na základě žádosti o součinnost ze dne 13. 2. 2014 potvrdil, že situace se nezměnila, tzn. že ve druhém nadzemním podlaží domu na adrese, se nachází jedna bytová jednotka, která byla stavebními úpravami rozdělena na tři bytové jednotky, tudíž že ani jeden z nájemníků nebydlí ve zkolaudovaném bytě.

Dne 18. 2. 2014 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, kterým žádost o příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2013 opětovně zamítl. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce včasné odvolání. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 4. 2014, č. j. MPSV-UM/2306/14/4S-ZLK, sp. zn. SZ/161/2014/4S-ZLK, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Ž a l o b a j e d ů v o d n á .

Soud uvádí, že rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory (viz rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4 Ads 62/2007-72, dostupný na www.nssoud.cz).

Příspěvek na bydlení je obligatorní peněžitou opakující se dávkou státní sociální podpory, která je poskytována v závislosti na příjmu.

Podmínky nároku na příspěvek na bydlení jsou vymezeny v ust. § 24 zákona o státní sociální podpoře. Podle ust. § 24 odst. 1 tohoto zákona má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže

- a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a
- b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

Podle ust. § 4 zákona o státní sociální podpoře příjem rozhodný pro přiznání dávky uvedené v § 2 písm. a) (mimo jiné i příspěvku na bydlení) se stanoví jako měsíční průměr příjmů rodiny připadajících na rozhodné období (dále jen "rozhodný příjem"). Měsíční průměr příjmů rodiny se stanoví jako součet jednotlivých měsíčních průměrů příjmů oprávněné osoby a osob s ní společně posuzovaných.

Podle ust. § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jde-li o příspěvek na bydlení, považují se za rodinu všechny osoby, s výjimkou osob uvedených v odstavci 4, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu; podmínka, aby spolu trvale žily a společně uhrazovaly náklady na své potřeby, se však nevyžaduje.

Příspěvek na bydlení je tedy dávkou, jejímž účelem je poskytnout rodinám (jednotlivci) finanční pomoc na úhradu nákladů na bydlení. Nárok na tuto dávku byl hmotněprávně vymezen podmínkami vlastnictví nebo nájemního vztahu k bytu, v němž je žadatel hlášen k trvalému pobytu, a rozhodného příjmu v rodině vymezeného v ust. § 24 odst. 1 písm. a) a b) zákona o státní sociální podpoře.

Mezi žalobcem a správními orgány nebylo sporné, že žalobce splnil podmínku existence nájemního vztahu k bytu (k žádosti o příspěvek na bydlení doložil nájemní smlouvu ze dne 29. 4. 2011, ve znění dodatku č. 2, dle níž je předmětem nájmu „*byt v domě č. p.... postavený na pozemku parc. č. 16, v k. ú., obec, okres, na ulici o výměře 94,92 m², tak jak je zapsáno u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, katastrální pracoviště, obec, katastrální území Koryčany, rozhodnutí o užívání č. j. OŽP 3361/06/PK ze dne 9. 10. 2006*“) i podmínku přihlášení k trvalému pobytu v tomto bytu. Žádost o příspěvek na bydlení byla žalobci zamítnuta z důvodu, že na základě výzvy správního orgánu prvního stupně žádost nedoplnil o okruh osob, které byly přihlášeny k trvalému pobytu v jediné zkolaudované jednotce nacházející se ve druhém nadzemním podlaží domu na adrese, a o další náležitosti dle zákona o státní sociální podpoře (písemný souhlas těchto osob podle ust. § 50 zákona, prohlášení o bydlišti a jejich příjem za 2. čtvrtletí roku 2013).

Za klíčový soud v dané věci považuje výklad pojmu „byt“ ve smyslu zákona o státní sociální podpoře, zejména pro účely vymezení okruhu společně posuzovaných osob pro stanovení nároku na dávku podle ust. § 7 odst. 5 zákona.

Žalovaný i správní orgán prvního stupně vycházely z faktu, že podle dosud platného rozhodnutí o užívání ze dne 26. 10. 2006 byla v druhém nadzemním podlaží domu na adrese zkolaudována pouze jedna bytová jednotka o zastavěné ploše cca 200 m². Z toho podle názoru žalovaného vyplývá, že předmětem nájmu vymezeným v nájemní smlouvě žalobce je podle stále platného rozhodnutí o užívání jedna bytová jednotka ve druhém nadzemním podlaží. Dle sdělení Městského úřadu, odboru sociálních a vnitřních věcí ze dne 7. 4. 2014 bylo ke dni 1. 7. 2013 na adrese, přihlášeno kromě žalobce dalších 7 osob. Vzhledem k tomu, že k uvedenému datu se v domě nacházela pouze jedna zkolaudovaná bytová jednotka ve druhém nadzemním podlaží, bylo všech 8 osob podle názoru žalovaného přihlášeno k trvalému pobytu v této jedné bytové jednotce. Proto všechny tyto osoby patřily do okruhu společně posuzovaných osob pro stanovení nároku na příspěvek na bydlení ve smyslu ust. § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.

Zdejší soud se s tímto právním názorem správních orgánů neztotožnil. V dané věci nebylo možné odhlédnout od koncepce zákona o státní sociální podpoře a zejména od smyslu a účelu předmětné dávky. V důvodové zprávě k zákonu o státní sociální podpoře se uvádí, že s ohledem na rostoucí náklady na bydlení se navrhuje zavést dávku, která bude diferencovaně přispívat rodinám na náklady spojené s bydlením. Nárok na příspěvek na bydlení bude mít každý, kdo má příjem nepřevyšující stanovenou částku, a to bez ohledu na to, v jakém bytě bydlí, tj. zda jde o byt obecní, družstevní, v osobním vlastnictví anebo zda jde o byt ve vlastním domě. Tím se tato dávka měla lišit od příspěvku na nájemné podle zákona č. 319/1993 Sb., který dosud náležel jen osobám bydlícím nebo užívajícím byt či obytnou místnost na základě nájemní smlouvy.

Samotný zákon o státní sociální podpoře neobsahuje definici „bytu“, na jehož vlastnictví nebo nájem je nárok na příspěvek na bydlení vázán, tato definice se však nachází v řadě dalších předpisů různé právní síly. Obecná definice bytu tedy není v právním řádu obsažena, existují pouze definice pro potřeby jednotlivých zvláštních předpisů. Soud je si vědom poměrně ucelené judikatury Nejvyššího soudu, který pojem bytu vykládá s důrazem na správní rozhodnutí, na jehož základě je užívání daného prostoru (bytu) povoleno, tato judikatura však není použitelná na posuzovaný případ z důvodu specifického účelu zákonné konstrukce dávky příspěvku na bydlení.

Jak výstižně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010-98, dostupném na www.nssoud.cz, který se sice týkal jiného skutkového stavu, ale jehož obecné závěry jsou podle názoru zdejšího soudu použitelné i na nyní projednávanou věc, *„jedním z pojmových znaků bytu pro účely příspěvku na bydlení ... je skutečnost, že se jedná o určitou ucelenou jednotku schopnou plnit samostatně funkci bydlení. Má – li účel zákonné úpravy příspěvku na bydlení především na myslí hrazení nákladů ve vztahu k „bydlení“, bude tak pro určení toho, co je bytem v režimu uvedeného zákona, podstatný i faktický stav užívání ucelené jednotky schopné plnit samostatně funkci bydlení.“*

Podle názoru zdejšího soudu bylo v nyní projednávané věci dostatečně prokázáno, že žalobce v období ode dne 1. 7. 2013 obýval jako nájemce na základě nájemní smlouvy uzavřené s vlastníkem nemovitosti MUDr. J. N. fakticky stavebně oddělenou samostatnou „bytovou jednotku“ o výměře 94,92 m², nacházející se spolu s dalšími dvěma samostatnými „bytovými jednotkami“ ve druhém nadzemním podlaží domu na adrese Tato skutečnost vyplývá z tvrzení žalobce, z nájemní smlouvy a především ze sdělení stavebního úřadu ze dne 25. 9. 2013 (v tomto sdělení bylo na základě provedené kontroly mimo jiné

konstatováno, že bytová jednotka ve druhém nadzemním podlaží byla stavebními úpravami bez rozhodnutí nebo souhlasu stavebního úřadu rozdělena na 3 bytové jednotky, přičemž jedna z nich je obydlena žalobcem). Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani v té době platné rozhodnutí o užívání ze dne 9. 10. 2006, podle něhož byla v celém druhém nadzemním podlaží domu na adrese zkolaudována pouze jedna bytová jednotka o zastavěné ploše cca 200 m². Soud nepochybně, že formálně je nutné žalobcem obývanou „bytovou jednotku“ považovat pouze za soubor místností či obytný prostor, který je součástí jedné zkolaudované bytové jednotky o výměře 200 m², z něhož však nevyplývá, že by předmětem nájemní smlouvy uzavřené mezi žalobcem jako nájemcem a vlastníkem nemovitosti jako pronajímatelem byla celá tato bytová jednotka vymezená rozhodnutím o užívání (nájemní smlouva sice v bodu 1 odkazuje na předmětné rozhodnutí o užívání, vedle toho však minimálně obsahuje výrazně nižší výměru pronajímaného „bytu“ než je výměra bytové jednotky podle tohoto rozhodnutí). Předpoklad, z něhož žalovaný při svém rozhodování vycházel (že předmětem nájmu vymezeným v nájemní smlouvě podle stále platného rozhodnutí o užívání je jedna bytová jednotka ve druhém nadzemním podlaží), proto soud považuje za nesprávný.

Soud má za to, že byt je část nemovitosti žalobcem obývaná na základě nájemní smlouvy formálně jen částí bytové jednotky vymezené v rozhodnutí o užívání, nelze odhlédnout od faktického stavu těchto prostor. V řízení bylo prokázáno, že v důsledku provedených stavebních úprav (byt provedených v rozporu s rozhodnutím o užívání) se fakticky jednalo o bytovou jednotku nepochybně plnící samostatnou funkci bydlení, proto je možné při prokázání výše uvedených pojmových znaků „bytu“ dovodit, že tato stavebními úpravami vytvořená „bytová jednotka“ může sama o sobě naplňovat znaky „bytu“ pro účely příspěvku na bydlení.

Soud se tak neztotožnil s výkladem žalovaného, který bez dalšího vycházel pouze z rozhodnutí o užívání, podle něhož se v domě na adrese nachází pouze jedna bytová jednotka, aniž by zohlednil faktický stav věci a smysl zákona o státní sociální podpoře.

Pokud zákon o státní sociální podpoře v ust. § 7 odst. 5 vymezuje okruh společně posuzovaných osob jako osoby, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu, nelze za „byt“ považovat pouze zkolaudované bytové jednotky, pokud tento výklad tak jako v daném případě neodpovídá faktickému stavu. Na adrese se ke dni 1. 7. 2013 nacházely fakticky nejméně 4 samostatné bytové jednotky (jedna v prvním nadzemním podlaží domu, tři v druhém nadzemním podlaží) a bylo by v rozporu s účelem dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení považovat všechny osoby mající hlášený trvalý pobyt na této adrese (podle ust. § 10 odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“) je místem trvalého pobytu objekt označený číslem popisným nebo evidenčním, popř. orientačním číslem (v daném případě celá stavba č. p. 370), nikoli konkrétní bytová jednotka) za osoby společně posuzované jen proto, že v domě je pouze jedna zkolaudovaná bytová jednotka. Ani ze sdělení Městského úřadu, Odboru sociálních a vnitřních věcí ze dne 7. 4. 2014, z něhož žalovaný vycházel, ostatně nevyplývá, že by všech 8 osob (J. Z. A. P., L. Š. + 2 děti a E. N. + 2 děti) mělo trvalý pobyt přihlášený ke stejné zkolaudované bytové jednotce, ale toliko, že tyto osoby byly přihlášeny k trvalému pobytu v domě č. p.

Soud má za to, že v situaci, kdy je možných vícero výkladů právního předpisu, z nichž jeden se shoduje s vůlí zákonodárce, stejně jako s objektivním smyslem zákona, a současně chrání subjektivní veřejná práva adresátů právní normy, je nutno zvolit právě tento výklad.

Je nesporné, že byt obývaný žalobcem byl užíván v rozporu s rozhodnutím o užívání, toto pochybení vlastníka bytu však podle názoru soudu nelze klást k tíži žalobce v rámci řízení o žádosti o příspěvek na bydlení. Soud se proto ztotožňuje s názorem žalobce, že správní orgány pochybily, pokud považovaly za společně posuzované osoby ve smyslu ust. § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře všechny osoby mající trvalý pobyt na téže adrese jako žalobce jen z důvodu, že na této adrese se nachází pouze jedna zkolaudovaná bytová jednotka, aniž by se zabývaly faktickým stavem věci (faktickou existencí samostatné bytové jednotky, kterou obýval jen žalobce). Jelikož ostatní osoby mající trvalý pobyt na stejné adrese jako žalobce nebylo možné považovat za osoby společně posuzované, správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pokud žádost žalobce zamítly jen z důvodu nedoplnění žádosti o tyto osoby.

Na základě shora uvedeného bylo napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušeno (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je správní orgán dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu vyloveným v tomto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, nicméně uvedl, že mu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová